

Af högre stånd skulle jaget vilna,
 En kamp, i hvilken ej mängen vinnar
 Går för sin döds ofta strida
 En fattig flicka, af lyckan glömd,
 Och lide stelft hvarad wi lida;
 Men döme som man vill stelft bli dömd,
 Gåst högt betömd.

Men höst andå.
 Och tro, att honom wi mera stänka
 Men berför mig ingen till tänka,
 En han är andå vad jag berer;
 För sabbaten en smul på gå,
 Det är en samning det värre —
 Men mängen af oss får att stå —

På lifvets strand.
 Och alla ej att ossa vandra
 En döds dörrar wi i, som andra,
 Och ömmar oss och gånghvar;
 Ett handtryck svarar på glömd,
 Och purrande på friska,
 Med hand på hjert, som en fröens hand

Om kung stån i tron.
 Det finns minuter, då wi befalla,
 Men om oss på kungsdöden berer,
 Att det en vint behöfs bara;
 Om någon kommer med pretention,
 Och kunnat kunnat vara,
 En wi som andra ha undgån,

Men du förfä.
 Wi gå de nöjet och glädjen falla,
 Då eger ingen, att oss befalla;
 Strän förabjället till pannan;
 Om sabbatstid vi ut äro då
 Till förfästan en och annan;
 Till kyrkan sedan de stelfa gå,

En hvar då ser.
 Att kyrkan, som en brud förfäras,
 Och hvar ständ och pommeras;
 Då blandas helgödsstona,
 Då tages speglar från vägen ner,
 Och kyrkoförelöcora tona,
 När dödsförelöcor från himlen ser,

Och sorgens tår.
 Och tunga släpet för hus och födan
 Då glömmas ord och vordomödan
 För dem, som hvarar sig falla,
 Om döds ständ från är till gå
 Den glada gubben för alla,
 När dödsdödsvalen för dörrer står,

Om hur så fort.
 Och när det ständ och vinnas bliffa,
 Men återstod en vinnas bliffa,
 Om sabbatstidens tår;
 Wi i stadens ständ på plåsa bort,
 Och mer än tre fjerdedelar
 Men bort med sorgen, vad det lif är fort,

GS 1093

Han är välkommen; vi nöjda gå
 Ur världen midt i vår sommar;
 Ty mer vi vinna än hvad vi mista;
 För fattig boning vi fridfull kista
 Och hvila få.

På kyrkogården vi i en vrå
 En aften bäddas tyft neder;
 Ej mycken flagan väl spörjes då,
 Men någon för oss dock beder,
 Och sitter sedan, när sol sig sänker,
 På fullen ofta och på oss tänker
 Bland blommor små.

Plinzerstans Wisa.

Met.: När månan vandrar på himlen blå, &c.

En förtas åter det gamla träl;
Men öndas i vassa arken hagen;
Vi i vassa arken hagen;
Om mängen trösten vid bagen;
Gitt sig i vassa arken hagen;
Och i vassa arken hagen;
Och i vassa arken hagen;
Och i vassa arken hagen;

En förtas åter det gamla träl;
Men öndas i vassa arken hagen;
Vi i vassa arken hagen;
Om mängen trösten vid bagen;
Gitt sig i vassa arken hagen;
Och i vassa arken hagen;
Och i vassa arken hagen;
Och i vassa arken hagen;

En förtas åter det gamla träl;
Men öndas i vassa arken hagen;
Vi i vassa arken hagen;
Om mängen trösten vid bagen;
Gitt sig i vassa arken hagen;
Och i vassa arken hagen;
Och i vassa arken hagen;
Och i vassa arken hagen;

En förtas åter det gamla träl;
Men öndas i vassa arken hagen;
Vi i vassa arken hagen;
Om mängen trösten vid bagen;
Gitt sig i vassa arken hagen;
Och i vassa arken hagen;
Och i vassa arken hagen;
Och i vassa arken hagen;

(*)

Vår Söndagsmiddag är se'n i tur,
Rätt god, fast ej många rätter;
Och på den taga vi oss en lur,
Så smakar kaffet oss bätter;
En stund fring staden vi sedan vandra,
Och på visiter så till hvarandra
I jungfrubur.

Sist kommer quällen, och den är bäst
Af alla stunder på dagen,
Då ha vi kanske vår lilla fest
Om sommarn ute i Hagen;
Om vintern öter på Lund spektakel,
Med en af oss till sin Mamsell Rachel, *)
Och bal dernäst.

Violen spelar quadrillen opp;
Till Plyserkan hör premieren,
Der kniper hon, under dans och hopp,
Bort hjertat från cavaljeren;
Se'n fyllda punschglas, och ljus i kronor,
Och inga spejande Matronor,
Som säga stopp.

Vi äro drottningar uppå bal'n;
På oss kurtiser man slöser;
Oss endast ser man i hela sal'n,
Hur herrskapspigan och pöser
Med klädning, lånad utaf mamsellen,

*) En stor sådespelerska i Paris.

En förglöst lif genom verlden gå,
Och stunden njuta med gamman,
Det är en sak, som vi väl förstå,
Vi Plyser för allesamman;
Vi tänka föga på morgondagen,
Och deri följa vi ju den lagen,
Som bjuder så.

Ur sängen tidigt, för'n hanen gal,
Vi luta oss öfver brädet;
En stump vi gnola om hjertats val,
Och plysa stigt på klädet;
När ingen ser det vi utåt blicka,
Ät någon vän uppå gatan nicka,
För utan qual.

Vi ha nog dem, som oss se uppå,
Ty vi ä skönheter alla,
Med röda kinder och ögon blå
Och bröst, som höjas och falla;
Fast hjertat sitter jemt i halsgropen,
Vi dock rätt ofta ej kärlekdropen
Stort ofta på.